దీపావళి కథల పోటీలో రు.700/- బహుమతి పొందిన కథ

బరువు-బాధ్యత

రైల్లో కూర్చున్న శివరామయ్య కెంతో తృప్తిగా వుంది.

ఈ వ్యవహారం యింత సత్వరంగానూ, సంతృప్తిగానూ ముగుస్తుందన్న ఆశ అంతగా లేకపోయినా వారం రోజుల నాడీ వూరు వచ్చాడు.

అల్లుడు చేస్తున్న దుర్మార్గాన్ని అరికట్టాలని వచ్చాడు.

రెండేళ్ళ నుంచి కూతురు లక్ష్మి పడుతున్న బాధలకు విమోచన కల్గించాలనే నిశ్చయించాడు. ఈ

వ్యవహారం తేల్చుకోవాల్సిందే.... అంతగా అయితే నా

కుంటూ బ్రతుకుతుంది." అన్న దృఢ సంకల్పంతో నే

పంచనే యేదో వుద్యోగం చేసు

వచ్చాడు.

లక్ష్మి కాపురంలో యేవో కలతలు. శివరామయ్య భార్య నాగరత్నమ్మ రెండు మూడు తడవలు వెళ్ళి వచ్చింది. పరిస్థితులు చెయ్యిజారి పోవచ్చునన్నది తన అంచనా అని చెప్పింది. ఇక్కడ కొచ్చాక తెల్సింది- పరిస్థితులు పతాకస్థాయి చేరటానికి ఈమె బాధ్యత కూడా చాలా వుందని.... ఏమైనా వ్యవహారం సవ్యంగానే ముగిసింది.

బరువు – బాధ్యత

కూతురు, అల్లుడు కిటికీ ప్రక్కగా ప్లాట్‌ఫారం మీద నిలబడి వున్నారు. లక్ష్మి కళ్లల్లో ఆనందం కనిపిస్తోంది. ప్రేమగా కూతురి తలమీద చేయివుంచాడు శివరామయ్య. రైలు కదిలింది. . ....

రైలు వేగం హెచ్చింది. నాలుగైదు గంటల్లో తన వూరు చేరుకోవచ్చు. కళ్లు మూతలు పడుతున్నయ్ శివరామయ్యకు. సంచి ప్రక్కనే పెట్టుకుని వుత్తరీయం తీసి దానిమీద వుంచాడు. చెయ్యి మీద తల వాల్చి బరువుగావాల్తున్న కనురెప్పల్ని తెరిచే ప్రయత్నం చెయ్యకుండా కూర్చున్నాడు.... రైలు లయబద్ధంగా నడుస్తోంది.

ఏదో బ్రిడ్జి మీదకు వచ్చినట్లుంది రైలు. రైలు చేసే శబ్దంలో కొంచెం మార్పొచ్చింది. అది చేసే సవ్వడి కూడా హెచ్చింది. కిటికీలోంచి క్రిందకు చూశాడు.... ఏదో నది... ఇసుక తిన్నెలు కనుపిస్తున్నయ్.. అక్కడక్కడ నీటిపాయలు ... నీరు ప్రశాంతంగా వుంది. త్వరగా కళ్లజోడు పెట్టుకుని పది పైసల నాణెం తీసి క్రిందకు విసిరాడు... నాణెం నీటిలోనే పడిందా? ఇసుక మీదనా?? నీటిలోనే పడిందన్న నమ్మకం కల్గింది శివరామయ్యకు. అవును ... తనిప్పుడు పనులు చాలా జాగ్రత్తగా చేస్తున్నాడు. ఇప్పుడే ననేమిటి? ఎప్పుడూ జాగ్రత్తగానే చేస్తాడు.. ఎప్పుడూనా?? ... బ్రిడ్జిని దాటింది రైలు. చిన్న చిన్న శబ్దాలతో లయబద్ధంగా నడుస్తోంది రైలు. కళ్లు మూతలు పడుతున్నయ్ శివరామయ్యకు....

"మంచే జరిగింది... మంచి జరిగింది
మంచే జరిగింది ... మంచి జర్గింది" – అంటూ నడుస్తోంది రైలు.

"అంతలో వుంది.... అట్లా వుంటుంది.
అంతలో వుంది.... అట్లా వుంటుంది" – అంటోంది రైలు. మగత నిద్రలోంచి వులిక్కి పడి లేచాడు శివరామయ్య.

"ఇంట్లో శాంత ... ఏట్లో శాంత
ఇంట్లో శాంత .... ఏట్లో శాంత" – ఆడుకుంటున్న పిల్లల మాదిరి పాడుతోంది రైలు.

విద్యుద్ఘాతం తగిలిన వాడిలా జాగృత స్థితిలోకి వచ్చాడు శివరామయ్య. మగత నిద్ర మాయమైంది. రైలు వేగంగా పరుగెత్తుతోంది. లయబద్ధంగా పాడుతోంది. గడియారం వంక చూశాడు. మరో మూడు గంటల్లో యింటికి వెడతాడు. తప్పదు. రైలు చేరవలసిన టైము కన్నా ముందే చేరేటట్లుంది.

"శాంత ముఖం చూడటం యెట్లా?"

"ఇక్కడ జరిగినదంతా విని శాంత కళ్లు వేసే ప్రశ్నలకు యెట్లా సమాధానం చెప్పటం?"

రైలు చేసే శబ్దాలు కావివి. శివరామయ్య మనస్సులోకి వస్తున్న ప్రశ్నలు. వీటిని ఆప లేకుండా వున్నాడు. ఒక సెకను ఆపగలిగితే రైలు వేస్తోంది లక్ష ప్రశ్నలు; చేస్తోంది క్రొత్త క్రొత్త వ్యాఖ్యలు.

★ ★ ★ ★

'మార్చి 15 లగ్నం బాగుంది. మా అందరికీ వీలు. అదే నిర్ణయిద్దాం' అన్నాడు పెండ్లి కొడుకు తండ్రి.

పెళ్లి చూపుల తతంగాలయిన పది రోజులకు మధ్యవర్తితో కలసి మళ్లీ వచ్చాడు పిల్లవాడి తండ్రి.

'మీరే లగ్నం నిర్ణయిస్తే దానికే మేం సిద్ధమవుతాం' అంది లోపలగా కూర్చున్న అనంతమ్మగారు. ఆమె పెండ్లికూతురు తల్లి.

'మార్చి కంటే మే నెలలో అయితే మా కందరకూ వీలు. అప్పుడయితే నాకూ శలవలు దొరుకుతయ్. అదీగాక మార్చిలో పిల్లలకు పరీక్షలు కూడాను. అన్నాడు శివరాం. అతను అనంతమ్మ కుమారుడు.

'నాయనా శివా! ఒక తడవ లోపలకు రా' అంది అనంతమ్మగారు. లోపలకు నడిచాడు శివరాం.

'మనం అట్లా అనకూడదు. వాళ్లు యెప్పుడు లగ్నం పెట్టమంటే అప్పుడే చెయ్యాలి. అదీగాక విదేశంలో వున్న వాళ్ల పెద్దబ్బాయ్ – అదే... పెండ్లి కొడుకు అన్నగారు – మార్చిలో వస్తాట్ట... అందువల్ల....' అర్థిస్తున్నట్లు అర్థోక్తిలో ఆపింది అనంతమ్మగారు.

'ఏఁవిటమ్మా యిది? అన్నీ వాళ్లు చెప్పినట్లే చెయ్యాలా? మన వీలు కూడా చూసుకోవద్దా? ఇప్పటికే యీ సంబంధం విషయంలో మూడు నాలుగు తడవలు శలవు పెట్టి వచ్చాను. మళ్లీ నాకు శలవ దొరకద్దా? మే నెల్లో అయితే స్కూళ్లకు శలవలు కూడాను. నేను యెలాగో శలవు శాంక్షన్ చేయించుకున్నా, మార్చిలో ప్రసాద్‌కు పరీక్షలు కూడాను' అన్నాడు కోపంగా.

'ఏఁవయినా వాళ్లన్న దానికి మనం వీలు చేసుకోవాలి.. తప్పదు మరి' అంది తల్లి.

నసుగుతూనే వరండాలోకి వెళ్లాడు శివరాం.

'పిల్లలకేవో . పరీక్షలన్నారు, యేం చదువుతున్నారు?' అన్నాడు సుబ్బరాజుగారు. ఆయన పెండ్లికొడుకు తండ్రి.

'అబ్బాయికే పరీక్షలు. అమ్మాయినింకా స్కూల్లో వెయ్యలేదు. కాన్వెంటు స్కూళ్లు కదా... యేవో పరీక్షలు ప్రతినెలా.'

'ఏ క్లాసులో వున్నాడు కుర్రాడు?'

'అప్పర్ నర్సరీ'

'ఓహ్! అదా సంగతి?! ఏ పదో తరగతేమో పబ్లిక్ పరీక్షలనుకున్నాను అని ఫెళ్ళున నవ్వాడు సుబ్బరాజుగారు.

'అయితే అక్కగారూ! మార్చి 15 లగ్నానికి సిద్ధంకండి' అని లేచాడు.

శివరాం గుర్రుగా ఆయన వంక చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

తర్వాత అతనిని అనునయించేందుకు చాలా సేపు పట్టింది తల్లీకూతుళ్లకు.

ప్రసాద్ యిప్పుడు క్లాసులో రెండు మూడు రేంకుల్లో వుంటున్నాడు. మార్చి నెల పరీక్షల్లోనూ, సంవత్సరాంతం పరీక్షల్లోనూ బాగా రాస్తే క్లాసులో ఫస్టు రావచ్చు. ఈ మార్చి లగ్నంతో వాడి చదువేమవుతుందో యేఁవిటో ' అంటూ గునుస్తూనే వున్నాడు శివరాం.

'ఎట్లాగో వీలు చేసుకోండి నాయనా.... దాన్నో యింటిదాన్ని చేస్తిరా, తర్వాత దాని బరువు మీకుండదు' అంది అనంతమ్మగారు.

ఇదంతా శాంత వివాహానికి ముందు – ఇప్పటికి దాదాపు పాతికేళ్ల నాటి మాట.

... ఏళ్లు గడిచాయ్. ఇప్పటికి మూడేళ్ల క్రితం – శివరామయ్యకు ఆఫీసులో పని వత్తిడిగా వుంది.

త్వరలో ప్రారంభం!

వైవిధ్యం గల రెండు కొత్త సీరియల్ నవలలు

ఒకటి ఒకటీ మూడు

రచన

తేజోవతి

★ ★ ★

రసరాగవాహిని

రచన

కె. నాగేశ్వారి

లక్ష్మి వివాహం నిశ్చయమైంది. లగ్నం దగ్గర్లో కొచ్చింది – పట్టుమని పది రోజులు కూడా లేదు. వారం రోజుల క్రితమే శలవు తీసుకుందామనుకున్నాడు. "ఇప్పటి నుంచే యెందుకు?!" అన్నాడు పై వుద్యోగి.

'ప్రసాద్‌ను వెంటనే రమ్మని రాయండి' అంది నాగరత్నమ్మ వక రోజున. అప్రయత్నంగా శాంతమ్మ వంక చూశాడు శివరామయ్య. ఆమె కళ్ళు అతన్నే చూస్తున్నయ్. ప్రక్క చూపులు చూస్తూ –

'చూద్దాంలే' అన్నాడు.

పది రోజుల క్రితం వ్రాసిన వుత్తరానికి ప్రసాదిచ్చిన జవాబు తన జేబులోనే వుంది. లగ్నం వేళ్టికి రాగలనని వ్రాశాడు. కోడలు వచ్చేదీ లేనిదీ తెలియజెయ్యలేదు. అయినా ఆవిడ యే కార్యానికి వచ్చింది గనక?

'నేను రేపట్నుంచీ శలవు పెడతానులే అన్నయ్యా! ఇంటి దగ్గర పనులు మేం చూసుకుంటాం. ఆఫీసు అయ్యాక బయట పనులు నువ్వు చూసుకుందువు గాని ... అధైర్యపడకు' అంది శాంతమ్మ.

ఇరవయ్యేళ్ళ నాడు పుట్టింటికి తిరిగి వచ్చిన శాంత. ఆమెకు తను అండగా వుంటాడని ఆశించింది తల్లి. కన్ను మూసే ముందు మరీ మరీ చెప్పింది. తన పొట్ట తను పోసుకుంటూ ఆమే శివరామయ్యకు అవసరాల్లో అండగా నిలబడుతోంది యిప్పుడు.

తలవంచుకునే బయటకు నడిచాడు శివరామయ్య. దాదాపు ఆఫీసరు కాళ్ళ మీద పడినంత జేసి యెలాగో శలవు సంపాదించాడు శివరామయ్య. ఆ మధ్యాహ్నమే పట్టు చీరెలు కొనేందుకు బజారుకు బయల్దేరారు శివరామయ్య దంపతులు.

'నేనూ వస్తాను నాన్నా! నా చీరెలు నేనే సెలెక్టు చేసుకోవాలి' అంది లక్ష్మి.

'ఆఁ... అలాగే... నువ్వు లేకుండా యెట్లా? నీ చీరెలే కాదు ... పెళ్లికొడుకు సూటు గుడ్డ కూడా నువ్వే సెలెక్టు చెయ్యాలి. మేం తెస్తే బాగా లేవని మొగుడూ – పెళ్లాలు యేకం అయి మమ్మల్ని తిడతారు' నవ్వుతూ అన్నాడు.

'ఛో నాన్నా! అట్లా అంటే నేను బజారుకు రానే రాను' అంది లక్ష్మి చెప్పులు వేసుకుంటూ.

ముగ్గురూ బజారుకు బయల్దేరారు –' యిద్దరు ముందూ, వకళ్ళు వెనగ్గా నడుస్తూ. ముందున్నది తండ్రీకూతుళ్ళు.

శాంతమ్మ సున్ని విసురోంది... ఆమె వివాహానికీ చీరెలకు బయల్దేరారు శివరాం దంపతులు. తనని రమ్మని పిలుస్తారేమోనని చూసింది. యెవ్వరూ పిలవలేదు. చీరెలు తెచ్చాక కూడా తనకు కొన్నవి నచ్చినయ్యా?' అని కూడా అడగలేదు అన్నా వదినలు.

'ఈ చీరె కట్టుకుని కన్యధారకు మీ వదిన పీటల మీద కూర్చుంటే పట్టు చీరెతో బాటు పెళ్లి పందిరి కూడా ఫెళఫెళలాడి పోతుంది అంటూ భార్య మీద ఛలోక్తులు విసిరాడే తప్ప శాంతను యేమీ అడగలేదు శివరాం.

'మీ వదినకీ చీరె బాగుంటుంది కదు శాంతా?' అన్నాడు పైగా.

శాంత మీద ప్రేమ లేదని కాదు. అతని పరిస్థితులేమిటో?! శాంతియుత సహజీవనానికి అతని విధానం అది కాబోలు. అంతా సవ్యంగా గడిచిపోవాలనే ప్రయత్నం కావచ్చు....

కళ్లనీళ్ళు తుడుచుకుంది శాంతమ్మ. 'ఛ... పెళ్లింట్లో యీ కన్నీళ్ళేవిటి' అనుకుంది. 'తిరగలి'కి దగ్గిరగా లాక్కుంది పళ్ళాన్ని.

"నేనిప్పుడు చెప్పేది నీకర్థం గాకపోతే యేదో వక రోజున వాటి అర్థం నీకు విపులంగా వివరణ లేకుండానే తెలుస్తుంది. అప్పటికి చేతులు కాలకపోతే మన అదృష్టమే. ముఖ్యంగా నీకు అదృష్టం అనాలి" – 'ఆయన' మాటలు యీ పదేళ్ళుగా పదేపదే గుర్తు కొస్తున్నయ్.

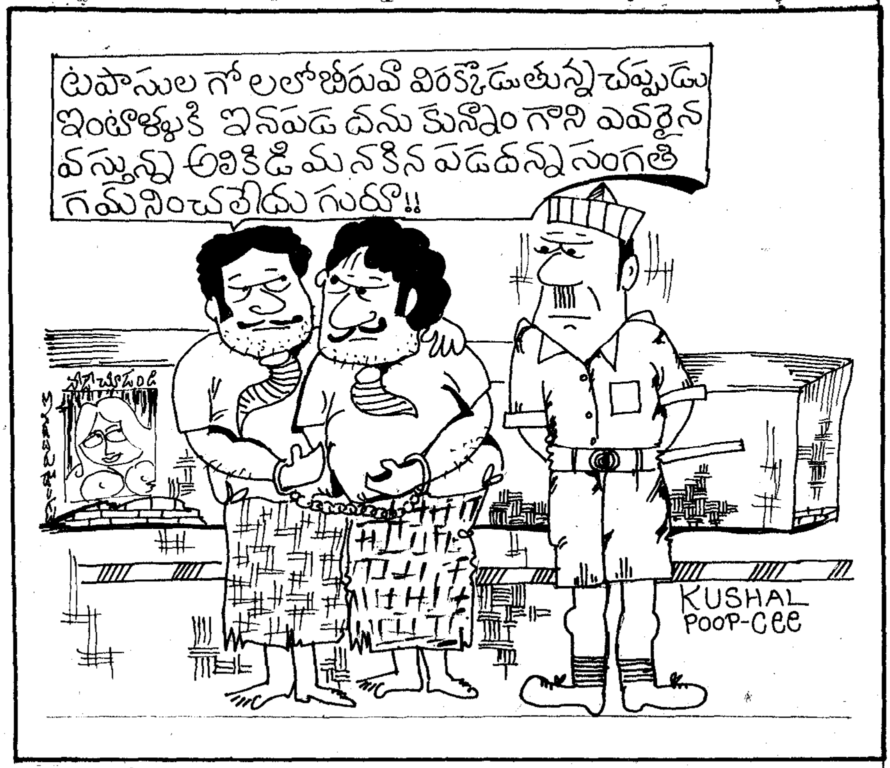

ఆయనెక్కడో యిప్పుడు?

"మీ అన్నయ్యలు వాళ్ల పిల్లలకు కల్పించే సౌకర్యాలు చూసి, అల్లుళ్లకు చేసే మర్యాదలు గురించి విని నువ్వు పొంగిపోతే నేనభ్యంతరం చెప్పను. కానీ అందువల్ల నేను వాళ్లని గౌరవించాలి అంటే నాకు చాలా అభ్యంతరాలున్నయ్. ఈ విషయంలో స్వార్థాన్ని కొనుక్కునయినా నిలవ జేసుకుంటాను నేను" – సిగరెట్టు పొగ వదుల్తూ 'ఆయన' అనే మాటలు.

'మా వాళ్లని తిట్టటం అంటే మహా యిష్టం' అంటూ తను.

"సిల్లీ... తిట్టటానికి కొంచెం సాన్నిహిత్యం వుండాలి. ఆ రోడ్డు మీదో శాల్తీ వెడుతోంది. తిడతానా ఆ వ్యక్తిని? ప్రేమ, ద్వేషం కూడా సన్నిహితుల మధ్యే సాధ్యం. మీ వాళ్ల మొత్తం సంఖ్య యెంతో, వాళ్ల పూర్తి పేర్లేవిటో కూడా నాకు తెలియవ్. అందు కవకాశాలు కూడా కల్పించలేదు 'మీ' వాళ్లని నీకూ తెల్సు... అందువల్ల మీ వాళ్లని తిడుతున్నాననటం అబద్ధం... అభాండం."

కాపురాని కొచ్చి యేడాది దాటిపోయినా 'మీ వాళ్ళు', 'మా వాళ్ళు' అన్న స్థాయి నుంచి పైకి వెళ్లలేదు యిద్దరూ... ఆయనెక్కడో యిప్పుడు??...

'పోస్టు' అన్న కేక... గేటు మీద నుంచి వక కవరు వరండా ముందు పడింది. అడ్రసు చూసి టేబిల్ మీద పెట్టింది శాంతమ్మ. సున్ని విసరటం కావస్తోంది.

బజార్నుంచి తిరిగి వచ్చారు ముగ్గురూ. ఉత్తరం చదివి శివరామయ్య, అతని భార్య యేవో మంతనాలు చేస్తున్నారు.

'దానికి సుఖం లేదు' – తల మీద కొట్టుకుంటూ అంటున్న వదిన మాటలు రెండు మూడు తడవలు వినిపించినయ్.

'అయితే ఆ వుత్తరం స్వర్ణ దగ్గర్నుంచన్న మాట' అనుకుంది శాంతమ్మ. శివరామయ్య మొదటి కూతురు స్వర్ణ.

'పెళ్లింకా పది రోజులు కూడా లేదు. ఈయన్ని బొట్టూ – కాటుక పెట్టి తీసుకు రావాలంటే దొరికిన శలవులో రెండ్రోజులు ఖర్చవుతుంది' అంటూ బయటకు వచ్చాడు శివరామయ్య.

'స్వర్ణ విషయమా అన్నయ్యా?' అంది శాంతమ్మ.

'ఆఁ... ఎవరన్నా వెళ్లి తీసుకురాకపోతే తనురాట్ట. దానినీ పిల్లల్నీ కూడా పంపట్ట దొరగారు.'

'ఇక్కడ పనులవుతూనే వుంటయ్ గానీ, నువ్వెళ్లి

బరువు – బాధ్యత

వాళ్ళని తీసుకురా అన్నయ్యా. శుభకార్యానికి కూతురూ, అల్లుడూ 'రాకపోతే యెట్లా? స్వర్ణ కూడా బాధ పడుతుంది. మనకీ సంతోషంగా వుండదు' అంది శాంతమ్మ.

ఆమె వంక చూశాడు శివరామయ్య. అప్రయత్నంగా కళ్ళు క్రిందకు దించాడు. 'తిరగలి' గిర్రున తిరుగుతోంది పిండిని బయటకు విసురోంది. శాంతమ్మ సున్ని విసరటం పూర్తి అవుతోంది... శివరామయ్య పెద్దకూతురు పుట్టింట్లో వూరికి బయల్దేరాడు అల్లుణ్ణి ఆహ్వానించేందుకు, వెంట బెట్టుకుని తీసుకు వచ్చేందుకు

శాంతమ్మ మనసులో యెన్నో ఆలోచనలు. అనేక విషయాల పట్ల కోపం? ఎవరి మీదో కసి? కాలప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్న ఆమె ఆ కోపాన్ని మనుష్యుల మీద చూపించటం మాని వేసింది. కోపం చూపించే చనువున్న మనిషీ కనిపించటం లేదు ఆయన యెక్కడో యిప్పుడు?? కోపంగా 'తిరగలి'ని త్రిప్పుతోంది. అవును... ఈ అన్నయ్యే!'తను కాపరానికి వెళ్ళిన క్రొత్తలో శ్రావణ మాసపు నోములకు పుట్టింటికి వెళ్ళాల్సినప్పుడు యేం రాశాడు?' నిన్ను తీసుకు వచ్చేందుకు ప్రత్యేకంగా వకళ్ళు రావాలా? చదువుకున్నావ్... రైలు ప్రయాణం చెయ్యటం తెలియదూ' అని కదూ!! 'ఆయన'ది అంతకంటే మంకు పట్టు. అప్పుడే అన్నయ్య లందరినీ కప్పువచ్చేందుకు వీళ్ళని వెనక వేసుకుని వచ్చేది. ఇప్పుడు వీళ్ళు తమ పిల్లల విషయాల్లో యెట్లా ప్రవర్తిస్తున్నారు?! అందాకా యెందుకు? మరో తడవతను వంటరిగా ప్రయాణం చెయ్యాల్సి వస్తుందని వుత్తరం రాస్తే తన రెండో అన్నయ్య కూడా అట్లాగే రాశాడు. పైగా ఆర్నెల్లు తిరక్కుండానే తమ వూరు భార్యా పిల్లలతో వస్తూ స్టేషన్‌కు రమ్మని వుత్తరం మీద వుత్తరం వ్రాయలేదూ?! 'ఆయన' జవాబివ్వకపోతే ఆందోళనగా టెలిగ్రాం కూడా యిచ్చాడు కదూ!!? 'ఏం వాళ్ళు స్టేషన్లో దిగి యింటికి రాలేరా?' అని యిప్పుడు అనుకుంటోంది తను. అదే మాట 'ఆయన' అని –

'వాళ్ళ ప్రాణాలు నీ ప్రాణాల కంటే విలువైనవి కదా... ప్రయాణ సౌకర్యాలు వాళ్ళకు గానీ నీ కెందుకు' అంటే దెప్పి పొడుస్తున్నాడని తను పోట్లాడేది అప్పుడు. ఇప్పుడు తెల్సి వస్తోంది. కానీ.... ఏం లాభం? ....'తిరగలి'ని యెత్తి గోడ వారగా పెట్టింది శాంతమ్మ. 'తిరగలి' రాళ్ళు రెండూ పెద్ద పెద్ద సున్నాలుగా కనుపిస్తున్నయ్. తన జీవితం నిండా సున్నాలే. గత పదేళ్ళ నుంచీ ఆ రోజుల్లో 'ఆయన' అన్న మాటలు పదే పదే గుర్తు కొస్తున్నయ్. గుర్తు చేసే పరిస్థితులు తరచు యెదురవుతున్నయ్...

ఆలోచనలు ముసురుతున్నయ్ శాంతమ్మను.

"తల్లి తండ్రుల చేత ప్రేమగా చూడబడటం పిల్లల కనీస అవసరాల్లో ముఖ్యమైంది. అది చిన్నతనంలో తీర్చే ప్రపంచంలో అందరూ తనని అన్ని వేళలా ప్రేమగా చూడాలని ఆశించటం జరుగుతుంది. అసంతృప్తితో అందరూ తనని హింసిస్తున్నట్టు ఫీలవటమూ జరుగుతుంది. కట్టుకున్న వాడు కన్న పిల్లల్ని ప్రేమగా చూసినా అసూయతో వోర్వలేని పరిస్థితి కూడా వస్తుంది. నా భార్యగా నీకు భర్త చూపించ గలిగినంత అనురాగం చూపించ గలను. కానీ గతంలో నీవు పొందలేని దానిని కూడా భర్తీ చెయ్యమంటే కష్టం. ఆ లోటు పూడ్చుకోవాలనే ప్రయత్నంలో మరింత లోటుకు చోటు చూపించకు.... ఇంకో విషయం– నన్నూ నా కుక్కని కూడ ప్రేమించు అంటే కుదర్దు"..... లోతుగా ఆలోచించే మనిషి "ఆయన". ఏవో పుస్తకాలలోంచి వాక్యాలు చెబుతున్నట్టు చెప్పేవాడు.

తన మనస్తత్వం పెళ్ళి రోజునే గ్రహించాట్ట "ఆయన." శాంత కారోజుల్లో "ఆయన" యేం చెప్పినా తననీ, తన వాళ్ళనీ యెద్దేవా చేస్తున్నట్టనిపించి తను వాదించేది మూర్ఖంగా. అరిచేది పిచ్చిగా. శాంతమ్మ కీనాడు ఆ మాటల్లోని నిజాలు తెలుస్తున్నయ్....

అవును.... తన మనస్తత్వం ఆయనకు పెళ్ళి రోజునే తెల్సిందిట. పెళ్ళి చూపుల నాడు తెల్సినా బాగుండి పోయేది అని కూడా అనేవాడు. ఇంతకూ పెళ్ళి రోజున–

అప్పగింతలు ముగిసినయ్. తను పెళ్ళి కొడుకుతో విడిది యింటికి బయల్దేరింది. సన్నాయి వాళ్ళు "పోయిరావమ్మ జానకి" అని వాయిస్తున్నారు. తను చూసిన కొన్ని పెళ్ళిళ్ళలోనూ, సినిమాల్లో చూసిన అన్ని పెళ్ళిళ్ళలోనూ ఆ సమయంలో తల్లితండ్రులు, తోబుట్టువులు బావురుమని యేడవటం కనిపించేది. తన విషయంలో కూడా అట్లా జరగాలని ఆశిస్తూ అతని ప్రక్కన నడుస్తూ చుట్టూ చూసింది శాంత. తన తోబుట్టువులు– ఆడా, మగా– తమ పిల్లల్ని నిద్రబుచ్చుతూ కూర్చున్నారు. తండ్రి తన కెలాగూ లేడు. పైగా తండ్రి చండశాసనుడిగా వుంటాడన్నది దగ్గిరగా చూసిన కొన్ని కుటుంబాల ద్వారా తన కొచ్చిన అనుభవం. తల్లికోసం వెనక్కి చూసింది. దూరంగా వున్న దొడ్డి వైపున వున్నది తల్లి– పనివాళ్ళతో [illegible] పెట్టిన వంట పాత్రలు లెక్క చూసుకుంటోం దావిడ. విడిదికి చేరాక దిండులో తల దూర్చి తనివితీరా యేడ్చింది శాంత. తనకేదో లోపం జరిగింది. ఎప్పుడూ తనకు లోపం జరుగుతూనే వుంది. ఇతనైనా తనని వోదార్చుతా డనుకుంది. దూరంగా కుర్చీలో కూర్చున్న పెండ్లి కొడుకు ఆమెనే చూస్తున్నాడు. ఆమెను వోదార్చ లేదు. అతనూ సినిమాలు చూస్తాడు. కానీ వాటిలో మాదిరి చెయ్యడు. కాలక్షేపానికి పని కొచ్చే కథల్లో మాదిరి ప్రవర్తించటం అతనికి గిట్టదు. ఆమె, వంకే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. జీవితానికి దగ్గిరగా జీవించాలన్నది అతని సిద్ధాంతం.... శాంత యేడుస్తూనే వుంది.

పెండ్లి కొడుకు – "అతను"– "ఆయన" అయ్యాడు. చేసిన కొద్ది కాలంలోనూ కాపురంలో అన్నీ గొడవలే, [illegible]లంతులే. అప్పుడు శాంత యేడుస్తూనే వుండే[illegible]ప్పుడూ.... ఇప్పటికీ శాంతమ్మ యేడుస్తూనే వుంది అప్పుడప్పుడూ.... ఆయన?? ఆయనెక్కడో యిప్పుడు??

డబ్బా నిండా సున్ని యెత్తి వదిన కందించింది శాంతమ్మ. తన వాటాలోకి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కొని నుదుట కుంకుమ దిద్దుకుంది.

★ ★ ★ ★

శివరామయ్య రైలు శబ్దాలు వింటూనే వున్నాడు. ఇక వక గంటలో యింట్లో వుంటాడు. రైలేదో స్టేషన్లో ఆగింది. ప్లాట్‌ఫారమంతా రద్దీగా వుంది.... కూలీలు ట్రాలీని లాక్కుపోతున్నారు. చెక్క పెట్టె వకటి ట్రాలీ మీద నుంచి క్రింద పడింది. కూలీ దాన్ని ట్రాలీ వైపుకు "బర, బర" లాగుతున్నాడు. ఆ పెట్టెమీద– "సున్నితమైన

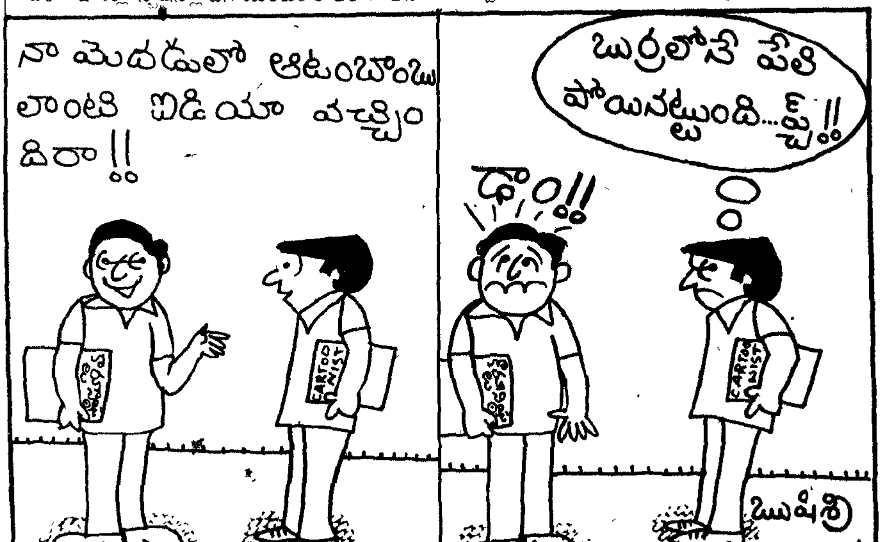

బరువు - బాధ్యత

"సామాన్లు: జాగ్రత్తగా చేరవేయండి" అని పెద్ద అక్షరాలతో వ్రాశారు. ఆ పెట్టెను యెత్తి ట్రాలీ పైకి విసిరాడు కూలీ.

కూర్చున్న బల్ల యిరుకుగా వుంది. శివరామయ్యకు. ఈ యెదుటి బల్ల మీద కూర్చున్న వ్యక్తి ఎవరో గానీ, ఒక అట్టపెట్టెని వళ్ళో పెట్టుకునే కూర్చుంటాడు. స్టేషన్లో రైలు ఆగంగానే దాన్ని తీసి శివరామయ్య ప్రక్కనున్న ఖాళీ జాగాలో వుంచుతున్నాడు. కాళ్ళూ, చేతులూ సాఫీగా పెట్టు కూర్చుని రైలు కదలంగానే మళ్ళీ పెట్టెను శివరామయ్య ప్రక్కనుంచి తీసి వళ్ళో పెట్టుకుని కూర్చుంటున్నాడు. ఆ మనిషి యీ పెట్టెలోకి యెక్కిందగ్గర్నుంచీ అట్లానే చేస్తున్నాడు. ఆ పెట్టెలో యేం తీసుకు వెడుతున్నాడో మహానుభావుడు?! ప్రాణప్రదంగా చూసుకుంటున్నాడు.... రైలు కూత వేసింది. ఎదుటి సీట్లోని వ్యక్తి "అట్టపెట్టె"ని తన వళ్ళోకి తీసుకూర్చున్నాడు. శివరామయ్య ప్రక్కకు జరిగి విశాలంగా కూర్చున్నాడు. ఇంతవరకూ యీ "అట్టపెట్టె" వ్యక్తిని అంతగా పట్టించుకోలేదు గానీ యిప్పుడు అతని మీద విపరీతంగా కోపం వస్తోంది. ఆ వ్యక్తి తనలోని లోపాన్నేదో యెత్తి చూపిస్తున్నాడు. మళ్ళీ మళ్ళీ "అట్టపెట్టె" యెత్తి మరీ చూపిస్తున్నాడు.

అల్లుడు యిప్పుడు, అప్పుడెప్పుడో ఆ"విడి చేసిన వాడు" (శాంత భర్తనలాగే పిలిచేవాడతని పరోక్షంలో)– యిద్దరూ ఒకే విధంగా ప్రవర్తించారు. ఒకే విధంగా ప్రవర్తించనిది తను. ఇప్పటి తన ప్రవర్తన అప్పటిదానికి పూర్తిగా విరుద్ధం.

అప్పుడు –

శాంత కాపురంలో గొడవలు తెల్సుకుని తేల్చుకునేందుకు వెళ్ళాడు తను. తల్లి పోరగా వెళ్ళాడు. ఆ"విడి చేసిన వాడు" ఆ సాయంత్రం వచ్చి తను వచ్చిన పని విని చాలా గొడవ చేశాడు. ఆ రాత్రి.... అన్నం వడ్డించి యిద్దర్నీ పిలిచింది శాంత. తనని పిలవకుండానే వెళ్ళి కూర్చుని తినటం మొదలు పెట్టాడు.

"ఛీ!.... మర్యాదహీనులు, విడి చేసిన రకం" అంటూ తనూ అరిచాడు. ఆ రాత్రికి స్నేహితుడి యింటికి వెళ్ళాడు. మర్రోజు ప్రొద్దున హోటల్నుంచి వచ్చేసరికి భార్యాభర్తల మధ్య రాజుకుంటోంది.

"వీడికి మర్యాద కావాల్ట..... ఈ వెధవ నుంచి నేను చాలా పొందాను కదూ!? చెంప పగలగొట్టి మర్యాద చేస్తాను" అంటున్నాడా మూర్ఖుడు. మరి కొంచెం రాద్ధాంతం జరిగాక–

"నేనింతవరకూ యేమోగానీ, యికనుంచీ విడిచేసిన మనిషినే.... పెళ్ళాన్ని విడిచేసిన మనిషిని" అన్నాడు వాడు.

తను– శాంత దిక్కులేనిది కాదన్నాడు. నాలుగిళ్ళు ముష్టెత్తుకున్నా యింతకన్నా సుఖంగా బ్రతుకుతుందన్నాడు. శాంతని తొందర జేసి ఆ ప్రొద్దునే తీసుకొచ్చేశాడు. కానీ.... శాంత వుద్దేశ్యం యేమిటో తెల్సుకునే ప్రయత్నం చేశాడాతను???

ఇప్పుడు–

వారం రోజుల నాడు లక్ష్మి యింటికి వచ్చాడు. అల్లుడు ప్రవర్తించిన తీరు?? మొదటి రెండు రోజులు తనని పిలవకుండానే వెళ్ళి భోజనం ముందు కూర్చునేవాడు అల్లుడు. భర్తకు వడ్డిస్తూ మధ్యలో వచ్చి "నువ్వూ రా నాన్నా!" అనేది కూతురు.

"ఆకలిగా లేదమ్మా!.... కాసిని మజ్జిగ యివ్వు" అని త్రాగి పడుకునేవాడు. లక్ష్మిపడే బాధ చూడలేక మూడో రోజున తనూ వెళ్ళి విస్తరి ముందు కూర్చున్నాడు. భోంచేస్తున్న వాడల్లా లేచి

"దీపసుందరి"
చిత్రం: కమల్

పోయాడు అల్లుడు. ఏం జరిగినా బాధపడేది కూతురే. అది చూడలేక అల్లుడు ఆఫీసుకు వెళ్ళాక భోం చేసేవాడు. "సత్రంవా నా యిల్లు" అన్నాడు అల్లుడు. అయినా తను స్నేహితుల యిళ్ళకు వెళ్ళలేదు. హోటళ్ళ వెంట పడలేదు. అల్లుడి ప్రవర్తనా, "అతని" ప్రవర్తనా వకటిగానే లేదూ?" ఎటు తిరిగి నిన్నా యివ్వాళేగా అల్లుడు తిన్నగా తనతో మాట్లాడింది" అనుకున్నాడు శివరామయ్య. ఎంత పరాభవం జరిగినా తొందర పడలేదు. తను సూచించే పరిష్కార మార్గాలు లక్ష్మికి ఆమోదంగా వున్నవా అని ఆమెతో సంప్రదించాడు. ఆ అవకాశం శాంతకు దొరికిందా?.... ఎందుకని??.... ఎందువల్ల??? అంతరాత్మ సమాధానం చెప్పబోయింది. శివరామయ్య దాని నోరు మూసి తనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు–

అప్పుడు.... ఉడుకు రక్తం

ఇప్పుడు.... కాగి చల్లారిన పాలు

అంతరాత్మ నవ్వింది. శివరామయ్య ముఖం "యింత" చేసుకున్నాడు. "అది అబద్ధం...." అంటూ అంతరాత్మ గొంతెత్తింది.

అప్పుడు.... "అన్న"వి

ఇప్పుడు.... "తండ్రి"వి

రైలు ఆగింది.... అయినా యింకా లయబద్ధంగా శబ్దాలే....

"అంతలో వుంది".... అందుకే జరిగింది మంచే"

రైలు పరిగెత్తటం లేదు. అయినా యీ శబ్దాలతో చెవులు చిల్లులు పడుతున్నయ్. లయబద్ధంగా వినిపిస్తున్నశబ్దాల్లోంచి పుట్టింది మరో శబ్దం–

అది .... ఇది

బరువు బాధ్యత

రైలు వెయ్యి బ్రిడ్జిలను వెంట వెంటనే దాటుతున్న మోత....

రైలు ఆగే వుంది.... అదేదో చిన్న స్టేషను. ఊరికి కొంచెం దూరంలో వుంది. దూరంగా లైట్లు కనిపిస్తున్నయ్. లైట్ల వైపు నుంచి మెల్లగా వినిపిస్తోంది పాట–

"అన్నయ్య సన్నిధి...." అంటూ.

రికార్డు అరిగి పోయినట్లుంది. ఉత్సాహంగా మొదలైన పాట "సెన్నిధి" అనే చోట కొచ్చేసరికి వుసూరు మంటూ, యేడుస్తూ ఆగిపోతోంది. దాన్నెవరో మళ్ళీ ముందు నుంచి పెడుతున్నారు. అది యేడుస్తూ ఆగిపోతోంది మళ్ళీ....

ఈ రైలు కదిలేట్టు లేదు. ఈ పాట యీ రైలు డ్రయివరో, గార్డో కోరిన పాట అయ్యుంటుంది.... లేదు.... ఇద్దరూ కోరిన పాటేమో కూడాను..... కాదు. ఈ రైల్లోని జనమంతా కోరిన పాట కాబోలు. గొలుసులు లాగి రైలుని కదల్నివ్వటం లేదా వీళ్ళు?? శివరామయ్యకు కోపం యెక్కువవుతోంది. ఈ పాట శబ్దంతో యీ రైలు ఛిన్నాభిన్నం కాక తప్పదు. అంతవరకూ యీ రైలు కదల్దు. ఆ తర్వాతింకేం కదుల్తుంది?? అదీ మంచిదే. కానీ యీ పాట?!? శివరామయ్య చెవులు గట్టిగా మూసుకున్నాడు.

ఎదుటి సీట్లో వ్యక్తి తాలుకు "అట్టపెట్టె" శివరామయ్య ప్రక్కనే వుంది. దానివంక చూస్తున్నాడు. "అట్టపెట్టె"ని తీసుకుని దాంతో గ్రామఫోను రికార్డు మీద కొట్టి రెంటినీ పగలగొట్టేద్దామన్న కోపం వస్తోంది శివరామయ్యకు. కానీ.... శివరామయ్య కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాడు. చెవులు మరింత గట్టిగా మూసుకున్నాడు. కానీ "అట్టపెట్టె" విశ్వరూపం ధరిస్తోంది. పాటే మరింత బిగ్గరగా వినిపిస్తోంది. రైలు శబ్దాలు లయబద్ధంగా వినిపిస్తున్నయ్.... రైలు ఆగేవుంది! కదల్లేదు. రైలు కదిలేట్టు లేదు.....

అదేవేళ్టికి యింటి దగ్గిర శాంతమ్మ అంటోంది– "నువ్వు ఆందోళన చెందకొదినా! అన్నయ్య తొందర పడడులే" అని. □